

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 217/2026-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Orange Slovensko, a.s.**, Metodova 8, Bratislava, IČO 35 697 270, zastúpenej Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s. r. o., Vajnorská 21A, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/124/2024 z 30. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. decembra 2025 sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.
2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola sporovou stranou v procesnom postavení žalovanej v konaní o ochranu osobnosti vedenom Okresným súdom Svidník (v súčasnosti Okresný súd Bardejov) pod sp. zn. 2C/15/2019. Žalobca sa proti sťažovateľke domáhal ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 5000 eur z titulu bezpečnostného incidentu v súvislosti so spracovaním osobných údajov žalobcu, ktoré boli odovzdané pri poskytovaní telekomunikačných služieb sťažovateľky. Pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje klientov sa nepostupovalo s náležitou starostlivosťou, keď boli uložené v označenej archívnej krabici a umiestnené v neuzamknutom sklade na papierový odpad, z ktorého bola táto archívna krabica začiatkom mesiaca február 2017 odnesená nálezcom a odovzdaná do advokátskej kancelárie, čím došlo k neoprávnenému sprístupneniu osobných údajov dotknutých osôb vrátane žalobcu.

3. Vo veci samej súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom znejúcim na plnenie sumy vo výške 2 175 eur, ktorý bol na odvolanie sťažovateľa zmenený rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) sp. zn. 20Co/34/2022 z 27. októbra 2022 v časti uloženia povinnosti na zaplatenie nemajetkovej ujmy žalobcovi vo výške 500 eur.

4. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol vo výroku III rozsudku podľa § 396 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že tento nárok v rozsahu 100 % priznal žalobcovi voči sťažovateľke. Poukázal pri tom na plný úspech žalobcu (čo sa týka základu nároku) s tým, že výška priznanej náhrady závisela od úvahy súdu. V tejto súvislosti podotkol, že nie je možné zaťažiť žalujúcu stranu procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu. Nevzhladol ani dôvodnosť aplikácie § 257 CSP, ktoré sťažovateľka odôvodnila najmä (i) niekoľkonásobným prevýšením trov konania nad priznanou istinou (aj s poukazom na celkový počet žalobcov), (ii) opakovaním veľkého počtu obsahovo a formálne rovnakých úkonov ako odborne a časovo nenáročnú a mechanickú činnosť, ako aj tým, že (iii) bola reálne donútená do súdneho konania v dôsledku uplatnenia neprimeranej sumy. Uviedol na to, že výška úkonu právnej služby vychádza z prisúdenej sumy a tá nemôže pre sťažovateľku predstavovať sumu, ktorá by objektívne bola spôsobilá ohroziť jej finančnú stabilitu a podnikanie.

5. Sťažovateľka následne doručila odvolaciemu súdu návrh na vydanie dopĺňajúceho rozsudku podľa § 225 ods. 1 CSP alebo opravného uznesenia podľa § 224 CSP. Argumentovala neúplnosťou výroku o náhrade trov konania, ktorý mal podľa jej názoru znieť v súlade s odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu tak, že náhrada trov konania sa žalobcovi priznáva z prisúdenej sumy. Odvolací súd návrh sťažovateľky uznesením sp. zn. 20Co/34/2022 z 28. februára 2023 zamietol. Uviedol, že výrok o trovách konania korešponduje so znením ustanovení Civilného sporového poriadku, poukázal na viazanosť vyššieho súdneho úradníka pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania právoplatným výrokom rozsudku odvolacieho súdu, ako aj na § 10 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Doplnil, že pokiaľ súd konštatuje zásah do osobnostných práv, má žalobca plný úspech v spore a patrí mu plný nárok na náhradu trov konania v zmysle zásady úspechu.

6. Proti výroku III rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania sťažovateľka podala dovolanie, podľa § 420 písm. f) CSP, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením zamietol. Podľa najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti konania, ak odvolací súd nereagoval na všetky námietky sťažovateľky (k aplikácii § 257 CSP), pretože jednoznačne vysvetlil kľúčové dôvody, ktoré opodstatňovali priznanie nároku na náhradu trov konania žalobcovi v plnom rozsahu. Rovnako aj námietku neúplnosti výroku rozsudku odvolacieho súdu (určenie plnej náhrady trov z prisúdenej sumy) najvyšší súd nepovažoval za dôvodnú a odkázal pritom na konanie o výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti podrobne a rozsiahlo odôvodňuje existenciu dovolacieho dôvodu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania. Námietla opomenutie argumentov (i) o zodpovednosti žalobcu za výsledok sporu v prípade

uplatnenia premrštených nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy a (ii) o potrebe uplatnenia moderačného práva podľa § 257 CSP. Popritom spochybnila, či žalobcovi vôbec vznikol nárok na náhradu trov, a ak áno, tak v akom rozsahu, ak mu súd priznal 10 % zo žalovanej sumy. Okrem toho namietla aj rozpor výroku rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania s jeho odôvodnením (určením výšky trov konania z prisúdenej sumy), čo ho podľa sťažovateľky činí zmätočným, neúplným a nezrozumiteľným; v tejto nadväznosti poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 313/2024 z 21. novembra 2024.

8. Na podporu svojich tvrdení sťažovateľka poukazuje na to, že eviduje 36 zrušujúcich rozhodnutí dovolacieho súdu v skutkovo a právne identických veciach žalôb žalobcov [v ústavnej sťažnosti cituje napr. rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/46/2023 (k § 257 CSP), ako aj sp. zn. 4Cdo/89/2024, *pozn.*], v ktorých tento súd konštatoval existenciu vadu zmätočnosti pre nevysporiadanie sa s kľúčovými námietkami sťažovateľky. Na tomto mieste zdôrazňuje, že ústavnou sťažnosťou napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu predstavuje v rámci poukázaných rozhodnutí výnimku. Súčasne dáva do pozornosti závery nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 652/2018 z 13. februára 2020 vo vzťahu k trovám konania a dodáva, že argumentácia ústavného súdu je v podstatnej časti identická s jej argumentáciou.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia tým, že sa najvyšší súd odmietol zaoberať právne významnými námietkami sťažovateľky (por. bod 7 tohto uznesenia), ktoré mali zakladať prípustnosť/dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP proti výroku odvolacieho súdu náhrade trov konania. Argumentácia sťažovateľky sa sústredila (i) na tvrdenie o nesprávnom a nespravodlivom priznaní plnej náhrady trov konania úspešnému žalobcovi v základe uplatňovaného nároku, ak mu bola súdom priznaná len časť zo žalovanej sumy, a (ii) na zmiernenie dôsledkov právnych noriem upravujúcich náhrady trov konania.

10. Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorú konfrontoval so sťažnostnou argumentáciou, zistil, že v obdobnej veci sťažovateľky (bezpečnostný incident s následkom zásahu do osobnostných práv žalobcu), ktorá je predmetom tohto konania, už rozhodoval okrem iného aj uznesením sp. zn. I. ÚS 114/2026 z 26. februára 2026 a uznesením sp. zn. I. ÚS 147/2026 z 11. marca 2026. Súdciac podľa obsahu týchto rozhodnutí, sú teoretické východiská a ustálená judikatúra ústavného súdu, v zmysle ktorej pristupuje k otázke posúdenia prípustnosti dovolania najvyšším súdom a osobitne k meritórnemu prieskumu rozhodnutia o trovách konania, sťažovateľke veľmi dobre známe, preto ich na tomto mieste ústavný súd už neopakuje.

11. Ústavný súd súčasne dospel k záveru, že v prejednávanej veci nastala typická situácia v konaní o ochrane osobnosti (plný úspech žalobcu, čo sa týka základu veci, nie do výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy), ktorá je v súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania konštantne riešená v judikatúre všeobecných súdov a ústavného súdu určitým spôsobom (základné je rozhodnutie o zásahu do práva žalobcu, druhotná je výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy). Ústavný súd rešpektujúci princíp právnej istoty v oblasti aplikácie práva v tejto veci v celom rozsahu zotrváva na závere, podľa ktorého procesný úspech žalobcu (§ 255 ods. 1 CSP), čo do základu veci, determinuje potrebu nahliadať na neho ako na úspešného žalobcu s právom na plnú náhradu trov

konania. Konkrétne výška náhrady trov konania (vrátane určenia základu, z ktorého sa budú trovy počítať) však je (v tomto prípade bude) následne predmetom ďalšieho rozhodovania, ktorého výsledok musí byť riadne a zrozumiteľne odôvodnený v súlade s ustálenými kautelami spravodlivého procesu. Preto ústavný súd vyhodnotil kľúčový sťažostný argument o potrebe žalobcu niest' zodpovednosť za výsledok sporu v prípade neprimeraných nárokov za nedôvodný.

12. Pokiaľ ide o nález sp. zn. IV. ÚS 652/2018, na ktorého závery sťažovateľka poukazuje aj v tejto ústavnej sťažnosti, ústavný súd v celom rozsahu odkazuje na bod 17 uznesenia sp. zn. I. ÚS 114/2026, v ktorom zrozumiteľne a podrobne sťažovateľke vysvetlil, že samotný nález ústavného súdu s konečnou platnosťou nejudikuje výlučnú ústavnú udržateľnosť premisy, z ktorej vychádza aj sťažovateľka.

13. Špecifická situácia v konaní pred všeobecnými súdmi však nastala pri námietke o aplikácii § 257 CSP. V súvislosti s touto námietkou treba poukázať na nesústreďenosť všeobecných súdov (odvolací súd a dovolací súd), ktoré dôvody svojich rozhodnutí vo vzťahu k tejto otázke vystavali na rôznych argumentačných líniách.

14. Odvolací súd vo vzťahu k požadovanej aplikácii tohto výnimočného ustanovenia najprv nekorektne v odôvodnení svojho rozsudku z 27. októbra 2022 poukazoval na to, že výška trov konania vychádza z priznanej sumy (bod 33 a 34 rozsudku krajského súdu). Vlastné argumentačné pochybenie potom aj sám odstránil pri následnom rozhodovaní o návrhu sťažovateľky na vydanie doplnujúceho rozsudku a opravného uznesenia z 28. februára 2023, keď sa jednoznačne a správne priklonil k aplikácii § 10 ods. 8 vyhlášky. Uvedená zmätočnosť v časti odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu nadbytočne procesne zaťažila aj v dovolacie konanie, keď sa sťažovateľka (namietajúca vady rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania) opakovane domáhala „zakomponovania“ povinnosti zaplatiť náhradu trov konania len z prisúdenej sumy do výroku rozhodnutia odvolacieho súdu. V posudzovanom kontexte preto nevyplýva, že by nosný záver najvyššieho súdu vyjadrený v bode 13 napadnutého uznesenia o úplnosti výroku rozsudku odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania bol arbitrárny či neodôvodnený.

15. Ako to ďalej vyplynulo z obsahu napadnutého uznesenia, najvyšší súd vyzdvihujúci nosné kľúčové dôvody opodstatňujúce priznanie nároku na náhradu trov konania žalobcovi v plnom rozsahu nepovažoval nereagovanie odvolacieho súdu na námietky sťažovateľky v § 257 CSP za vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP (bod 12 napadnutého uznesenia). Takáto konštatácia najvyššieho súdu je však nedostatočná a ponechávajúca jednu zo zásadných dovolacích námietok o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa bez povšimnutia. Aplikácia § 257 CSP je totiž prípustná práve v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, tak ako to nastalo aj v tomto prípade.

16. Ústavný súd po preskúmaní podaného odvolania sťažovateľky, ktoré si vyžiadal od Okresného súdu Bardejov postupom podľa § 60 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), konštatuje, že pochybenie najvyššieho súdu nedosahuje takú intenzitu, aby bolo možné vysloviť porušenie namietaných práv sťažovateľky. Myšlienkovým východiskom tohto záveru bolo zistenie, že sťažovateľka v prospech aplikácie § 257 CSP uplatnila obsahovo zhodnú argumentáciu (pozri bod 6 tohto uznesenia) ako v iných skutkovo a právne obdobných sporoch, na ktorú dostala náležitú odpoveď od všeobecných súdov a ústavného súdu.

16.1. Pokiaľ ide o prvú skutočnosť odôvodňujúcu aplikáciu § 257 CSP týkajúcu sa namietaného nepomeru medzi priznanou istinou a výškou trov konania, ústavný súd zdôrazňuje, že zníženie priznanej sumy oproti žalovanej sumy nemalo v okolnostiach veci žiadny vplyv; náhrada trov konania totiž v takýchto prípadoch určuje súd prvej inštancie postupom podľa § 10 ods. 8 vyhlášky, čo znamená, že trovy konania sa nepočítajú ani z priznanej sumy a ani z pôvodne žalovanej sumy. V posudzovanej skutočnosti sťažovateľka reflektuje aj ekonomickú stránku veci, ktorú zhmotnila v odhadovanej celkovej výške trov aj s ohľadom na celkový počet žalobcov. V tejto súvislosti možno poukázať aj na názor ústavného súdu v uznesení sp. zn. II. ÚS 211/2026 z 1. apríla 2026 o tom, že nie sú žiadne ekonomické a hospodárske dôvody, ktoré by boli objektívne spôsobilé ohroziť finančnú stabilitu sťažovateľky alebo jej pôsobenie na telekomunikačnom trhu. Rovnako sa možno stotožniť aj s názorom najvyššieho súdu v inom dovolacom konaní (aprobovaný ústavným súdom v uznesení sp. zn. I. ÚS 114/2026), že zvýhodnenie sťažovateľky aplikáciou § 257 CSP s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci (rozsiahle 400-násobné porušenie ochrany osobných údajov klientov sťažovateľky) by bolo v rozpore s princípom spravodlivého usporiadania pomerov.

16.2. Ako to ďalej vyplynulo z bodu 18 uznesenia sp. zn. I. ÚS 114/2026 z 26. februára 2026, ústavný súd uznal, že sťažovateľkou tvrdené opakovanie veľkého počtu obsahovo a formálne rovnakých úkonov nemožno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, keďže rovnaká skutočnosť svedčí aj sťažovateľke, ktorá je stranou vo viacerých súdnych konaniach s identickým skutkovým aj právnym základom a vo všetkých týchto konaniach ju zastupuje ten istý právny zástupca.

16.3. Rovnako sa ústavný súd stotožnil aj s názorom všeobecných súdov, ktoré nepovažovali tvrdenie sťažovateľky o tom, že bola do súdneho konania reálne donútená, za dôvod hodný osobitného zreteľa. Poukázal na to, že aj napriek existencii značného počtu rozhodnutí, v ktorých bol konštantne judikovaný zásah do osobnostných práv žalobcov, samotný právny základ sťažovateľka konštantne popierala, no musela si byť vedomá všetkých dôsledkov vrátane povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej strane.

17. Sumarizujúc už uvedené, ako to vyplýva z uvedených rozhodnutí (II. ÚS 211/2026, I. ÚS 114/2026), vo svojej predchádzajúcej praxi sa už ústavný súd zaoberal posudzovaním ústavnosti posúdenia možnej existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP. Ústavný súd sa primerane k týmto rozhodnutiam prikláňa, aj pokiaľ ide o použitie v tejto prejednávanej veci.

18. Ústavný súd sa v okolnostiach danej veci rozhodoval aplikovať princíp racionality, ktorý prehodnocuje reálne dopady porušenia procesných práv na postavenie sťažovateľky (v tomto prípade nedostatočné odôvodnenie v časti napadnutého uznesenia) na ochranu jej základných práv a slobôd. Nepovažoval za vhodné pre formálne nedostatky rušiť právoplatné rozhodnutie, pretože dospel k záveru, že aj po zjednaní nápravy by bolo v konečnom dôsledku rozhodnuté rovnako.

19. Na základe uvedených dôvodov ústavný súd postupom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú, pretože medzi namietaným porušením označených práv a napadnutým uznesením najvyššieho súdu nebola zistená kauzálna súvislosť.

20. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu